

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **G. B.**
zastoupená advokátem Mgr. Radimem Strnadem,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2018, č. j. MV-12284-6/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti v záhlaví citovanému rozhodnutí, kterým žalovaná k odvolání žalobkyně zčásti změnila, zčásti potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 26. 1. 2016, č. j. OAM-12877-13/DP-2015, na jehož základě byla výrokem I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s

§ 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň výrokem II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – samostatné výdělečné činnosti. Změna rozhodnutí ministerstva vnitra ze strany žalované spočívala v tom, že se žalovaná neztotožnila s právním názorem ministerstva vnitra, pokud v konkrétních zjištěných skutkových okolnostech spatřovalo jako důvod pro nevyhovění žádosti žalobkyně skutečnost, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu, neboť tento závěr nenacházel oporu ve spisu. Žalovaná se nicméně ztotožnila s právním názorem ministerstva vnitra, že důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně byla existence jiné závažné překážky pobytu ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že žalobkyně fakticky nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost, ale vykonávala závislou a nelegální práci v Dětské nemocnici v Brně, ačkoliv v té době disponovala povolením k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – samostatné výdělečné činnosti, s platností od 5. 10. 2013 do 4. 10. 2015. Proto žalovaná rozhodla o tom, že se žádost zamítá a uvedené povolení se neprodlužuje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobkyně předně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované, které je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, jelikož správní orgány vycházely pouze z výsledku žalobkyně, a své závěry založily toliko na obecných úvahách a domněnkách, bez opory ve správním spisu. Konkrétně žalobkyně rozporuje právní závěr ministerstva vnitra (následně aprobovaný žalovanou) ohledně nevykonávání samostatné podnikatelské činnosti žalobkyní. V tomto ohledu žalobkyně poukazuje zejména na skutečnost, že žalovaná nesprávně posoudila prvek samostatnosti v činnosti žalobkyně, neboť v praxi podnikatelského prostředí nelze tento prvek jednoznačně vymezit, jak učinily správní orgány. Žalobkyně tak uzavírá, že její výdělečná činnost je podnikatelskou činností, přičemž ani ze skutkového stavu, ani z provedeného dokazování nevyplynají skutečnosti, které by svědčily o opaku, a které by tudíž založily zákonnost rozhodnutí žalované. K otázce posouzení, zda žalobkyní vykonávaná činnost naplňovala znaky závislé práce, kterou by při neexistenci pracovněprávního vztahu bylo možno v souladu s § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti kvalifikovat jako nelegální práci, provedeného ministerstvem vnitra, žalobkyně žalované vytýká, že v řízení nebylo, vyjma provedeného výsledku žalobkyně, provedeno žádné další dokazování, které by tyto závěry potvrzovalo.

III. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky ohledně nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které naopak bylo řádně odůvodněno a je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, nikoliv pouze z výsledku žalobkyně. Nadto žalovaná poukázala na

závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), v němž soud uvedl, že „řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila. Správní orgán prvního stupně pak v rozhodnutí dostatečně podrobně popsal, proč nepředstavuje pracovní činnost stěžovatelky samostatnou výdělečnou činnost.“

IV. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ministerstva vnitra), včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
6. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
7. Žalobkyně namítanou nepřezkoumatelnost spatřuje zejména v tom, že rozhodnutí žalované, ani ministerstva vnitra nejsou dostatečně odůvodněna, zejména pokud jde o otázku splnění podmínek pro zamítnutí její žádosti o prodloužení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalované, a zčásti ani u rozhodnutí ministerstva vnitra nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěla k závěru, že námitky

žalobkyně uplatněné v odvolání jsou nedůvodné a rozhodnutí ministerstva vnitra zčásti správné. Na rozdíl od žalobkyně je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaná dostatečně a srozumitelně vypořádala se všemi jí uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

8. Krajský soud se v této souvislosti ztotožňuje s názorem žalované (a současně shledává její navazující procesní postup spočívající ve změně rozhodnutí ministerstva vnitra), pokud se žalovaná neztotožnila s právním názorem ministerstva vnitra, které v konkrétních zjištěných skutkových okolnostech spatřovalo jako důvod pro nevyhovění žádosti žalobkyně skutečnost, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť tento závěr nenacházel oporu ve spisu, resp. se ocitá v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní totiž Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že *„nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona).“* (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81; ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50; nebo ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. *„Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“*
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobkyně se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě byla zamítnuta její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – samostatné výdělečné činnosti. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaná i ministerstvo vnitra u žalobkyně shledaly hned dva důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu kvůli existenci jiné závažné překážky pobytu ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobkyně fakticky nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost, ale vykonávala závislou a nelegální práci v Dětské nemocnici v Brně, ačkoliv v té době disponovala povolením k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – samostatné výdělečné činnosti, s platností od 5. 10. 2013 do 4. 10. 2015.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 17. 9. 2015 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání, které jí bylo uděleno jako osobě samostatně výdělečně činné. Z protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 7. 3. 2014 (ve správním spisu založeno pod č. j. 516/9.71/14/15.2) vyplývá, že dne 23. 10. 2013 byla provedena kontrola na pracovišti Dětské nemocnice, Černopolní 9, Brno, zaměřená na dodržování pracovně právních předpisů. V průběhu

šetření bylo na místě zjištěno, že žalobkyně na místě vykonávala pracovní činnost (úklid nemocničních prostor na onkologickém oddělení) mimo pracovněprávní vztah a bez vydaného povolení k zaměstnání. Dále bylo zjištěno, že žalobkyni bylo tentýž den, tj. 23. 10. 2013 uděleno živnostenské oprávnění s platností do 4. 1. 2016, a dále, že uzavřela smlouvu o dílo (provedení úklidových služeb) s kontrolovanou společností KONSTRUKTSTAV s. r. o. tato společnost v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2013, č. j. 1 Cm 22/2011-12, byla zrušena s likvidací. V případě evidence pracovní doby žalobkyně bylo uvedeno, že má pracovní dobu od 8.00 do 18.00 hod dle své potřeby, nepravidelně. Odměňována měla být na základě smlouvy o dílo. Práci na uvedeném pracovišti měla žalobkyně ukončit dne 11. 12. 2013. Ministerstvo vnitra za účelem posouzení plnění účelu pobytu žalobkyně založilo do spisu protokol z výsledku provedení s ní v souvislosti s řízením o její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (ve správním spisu založen pod č. j. OAM-32681-9/DP-2015), z něhož vyplývá, že si žalobkyně opatřuje finanční prostředky úklidem asi po dobu 4 let, v současné době v Dětské nemocnici a u firem Saldor a Dunkanstav. Vyúčtování její práce probíhá tak, že jednou za měsíc jednatelka společnosti KONSTRUKTSTAV s. r. o., H. P., vystaví fakturu, odměnu dostává v hotovosti jednou za měsíc. Dále žalobkyně uvedla, že žádné jiné zakázky si neshání, místo, kde bude v daný den pracovat, se dozví dva dny dopředu, přičemž kupříkladu v Dětské nemocnici jí vždy řeknou, které konkrétní prostory má uklízet, konkrétně „mistrová paní J.“ z firmy OLMAN s. r. o. Do spisu (pod č. j. OAM-32681-10/DP-2015) byl rovněž založen protokol o výsledku manžela žalobkyně (I. B.), který v něm uvedl, že manželka pracuje pouze v Dětské nemocnici, kde uklízí, a to po dobu 2 až 3 let, a to 5 dnů v týdnu, 8 hodin denně. Ve správním spisu se rovněž nachází sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 17. 8. 2015, z něhož vyplývá, že žalobkyni bylo dne 30. 8. 2011 vydáno povolení k zaměstnání od 1. 9. 2011, č. j. BMA-1934-1/2010, resp. informační karta Úřadu práce České republiky, z níž vyplývá, že v období od 1. 3. 2014 do 31. 12. 2014 byla v pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli ANESA TRADE s. r. o. (kde je jednatelkou bývala jednatelka zaniklé společnosti KONSTRUKTSTAV s. r. o. H. P.), kde vykonávala úklidovou činnost.

11. V tomto ohledu krajský soud neshledal za důvodnou žalobní námitku, že správní orgány své závěry založily na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když vycházely pouze z výsledku žalobkyně, jak je namítáno v žalobě. Krajský soud se nadto ztotožňuje s tvrzením žalované v jejím vyjádření k žalobě, že bylo primárně věcí žalobkyně, aby ke své žádosti předložila všechny nezbytné a potřebné podklady, prokazující její tvrzení, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, dle něhož *„je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“*
12. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že *„žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“* Dle § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona pak ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který

bylo vízum uděleno. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29), „*smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplnňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.*“ Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011–81).

13. Krajský soud je toho názoru, že žalovaná i ministerstvo vnitra v případě žalobkyně správně posoudily otázku faktického vykonávání samostatné výdělečné činnosti, když dospěly k závěru, že tato podmínka splněna není, jak dovodily z provedených důkazů (zejména výsledku žalobkyně) a zjištěných skutečností. Při hodnocení této podmínky je dle krajského soudu třeba odlišovat situace, kdy je deklarovaný účel „naplňován“ zcela formálně bez vazby na fakticitu (tedy například formálním zapsáním do obchodního rejstříku; formálním držením živnostenského povolení apod.; nicméně bez naplňování dalších znaků „podnikání“), a situace, které sice vykazují určitá i nestandardní specifika, ale zároveň je nelze označit za zcela formální. Ministerstvo vnitra vycházelo z § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, z něhož vyplývá, že ten, „*kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.*“ Toto ustanovení tedy vymezuje základní znaky podnikatelské činnosti, kterými jsou samostatnost, výkon výdělečné činnosti na vlastní účet, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, soustavně, a to živnostenským nebo jiným obdobným způsobem, přičemž tyto znaky musí být splněny kumulativně. V dané věci není mezi stranami spor o soustavné povaze činnosti žalobkyně, ani že se jedná o výdělečnou činnost, konanou za účelem dosažení zisku. Spornou nicméně bylo posouzení samostatnosti činnosti žalobkyně a výkonu práce na vlastní odpovědnost.
14. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že činnost žalobkyně není činností samostatnou, neboť žalobkyně pracuje na základě pokynů mistrové, a to na přiděleném místě, v přesně stanovené době, žádné další zakázky si neshání, má uzavřenou smlouvu s ANESA TRADE s.r.o., přičemž náplň své činnosti si nevolí sama, je vyplácena každý měsíc, navíc na fakturu, kterou vystavuje „objednatel“, nikoliv samotná žalobkyně. Takové jednání dle ministerstva vnitra i žalované odporuje samostatnosti činnosti konané žalobkyní, v níž navíc chybí i prvek vlastní odpovědnosti coby podnikatelky jdoucí nad rámec odpovědnosti zaměstnanců za vykonanou práci.
15. Krajský soud tedy nemá důvod pochybovat o věcné správnosti závěrů žalované, resp. ministerstva vnitra z hlediska kvalifikace povahy činnosti žalobkyně a následného důvodu, vedoucího k neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně na území České republiky. V uvedených okolnostech se ostatně nyní projednávaný případ žalobkyně v podstatě neodlišuje od jiných případů, řešených krajským soudem (srov. kupříkladu rozsudek ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88, nebo rozsudek ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 27/2017–57), v nichž byl rovněž přijat závěr o nenaplnění účelu dlouhodobého pobytu

z důvodu, že cizinec nevykonává samostatnou výdělečnou činnost. V obou uvedených případech totiž byli žalobci součástí určitého sdružení podnikatelů, které mělo shánět žalobcům práci, obstarávat a zajišťovat pracovní prostředí a pomůcky, rozdělovat odměnu, získanou za práci a zařizovat veškeré další organizační záležitosti s činností žalobců spojené, a docházelo zde i k tzv. švarcsystému.

16. Závěrem lze konstatovat, že žalovaná i ministerstvo vnitra zcela v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců důkladně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť toto posouzení je u postupu dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců obligatorní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29).

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu